

2023.06.11.

Köszöntés: Zsolt 13,6a Mert én hűségemben bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz.

Olvasmány: Jer23,23-32 Nemcsak a közelben vagyok Isten – így szól az Úr –, hanem Isten vagyok a távolban is! [24](#) El tud-e rejtőzni valaki olyan helyre, ahol nem látom? – így szól az Úr. Nem én töltöm-e be az eget és a földet? – így szól az Úr. [25](#) Hallottam, hogy mit mondanak a próféták, akik hazug módon így prófétálnak nevemben: Álmod láttam, álmod láttam!

[26](#) Meddig tart még ez? Mit forgatnak a hazugságot prófétáló próféták a fejükben, mikor saját szívük csalárdságát prófétálják? [27](#) El akarják talán feledtetni népemmel az én nevemet álmaikkal, amelyeket elbeszélnek egymásnak, ahogyan Baal kedvéért őseik is elfeledték nevemet?

[28](#) Az a próféta, aki álmod látott, mondja meg, hogy csak álom volt. De aki ígét kapott, hirdesse ígét igazán! Mi köze a szalmának a tiszta búzához? – így szól az Úr.

[29](#) Nem olyan-e az én ígém, mint a tűz – így szól az Úr –, vagy mint a sziklazúzó pöröly? [Jer 5,14](#); [Zsid 4,12](#)

[30](#) Ezért rátámadok az olyan prófétákra – így szól az Úr –, akik egymástól lopkodják ígéimet! [Jer 14,15](#)

[31](#) Rátámadok az olyan prófétákra – így szól az Úr –, akik csak a szájukat járatják, és azt állítják, hogy az kijelentés. [32](#) Rátámadok az olyan prófétákra, akik hazug álmaikat beszélnek el – így szól az Úr –, és félrevezetik népemet hazugságaikkal és kérdésükkel. Pedig nem küldtem őket, nem adtam parancsot nekik, és használni sem tudnak ennek a népnek

Alapige: 1Ján4,13-21 Abból tudjuk, hogy benne maradunk, és ő mibennünk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk.

[14](#) És mi láttuk, és bizonyoságot teszünk arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül. [15](#) Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban megmarad Isten, ő pedig Istenben; [16](#) és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.

[17](#) Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. [18](#) A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.

[19](#) Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.

[20](#) Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. [21](#) Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.

Az egyházi évben a szentháromság vasárnapja után sok olyan téma előkerül, amelyet talán egy kicsit mellékesnek veszünk, s nem annyira tartjuk fontosnak. Hiszen nem kapcsolódik hozzá egy nagy ünnep vagy nem honosodott meg a gondolkodásunkban. De mégis minden vasárnap ünnep, s minden Istentisztelet is, hiszen együtt vagyunk egymással, s hisszük, hogy a Lélek által Istennel is, hogyha hívjuk és várjuk őt magunk között.

Mindkét igerészben felmerül annak a kérdésköre, hogy hol is van Isten, hogy miként is találunk rá, vagy vesszük őt észre.

Persze nem lehet amellet elmenni, hogy az ember keresi Istent, hogy kutatja a saját életében, s az események mögött, amelyek történnek körülötte és benne. De mégis azt tartjuk, hogy Istennek a szuverén, saját önnön döntése, hogy miként s milyen módon jön el, mutatkozik meg, vagy hagyja bepillantást nyerjünk abba, hogy micsoda is ő, s hogy miként is van ő. Persze ez elsőre talán bonyolultnak hangzik, meg komplikáltnak, meg nehéznek. De ezt csak azért hozom elő, mert a megismerésnek, a keresésnek is különböző mélységei vannak. A keresztyénségben is. Hiszen alapvetően nagyon egyszerűen is meg lehet fogalmazni a hitrendszerünket és azt, hogy Isten mire hívott el valakit személyesen.

Ha az alapigénkre nézünk, akkor egyszerű a képlet. Isten adta az Ő szeretetét, Isten szeret minket, ezért mi is tartozunk azzal, hogy szeressük Őt, s egymást is. Amit egyébként Jézus is megfogalmaz a nagy Parancsolatban. Ez egy nagyon egyszerű és sokak által egyébként mindig el-elmondott ismételt alapja a keresztyénségnek. Igen ám, de hogyha ennek a mélyére megyünk akkor a mindennapi életben mégis nagy kérdés, hogy hogyan és miként tudjuk ezt megélni.

Hiszen Istent nem látjuk, nem tudjuk megfogni, mégis szeretettel, alázattal és tisztelettel fordulunk felé. Viszont másokat, embereket látunk, s velük és mellettük éljük meg az életünket. S nagy próbája a keresztyénségünknek, a hitünknek, hogy miként fordulunk oda más emberekhez. Miként nyilatkozunk róluk, miként beszélünk velük, s miként éljük az életünket egymás mellett. Hiszen ez sokszor nem egy egyszerű feladat. S hadd mondjam azt, hogy nem lehet mindig tökéletesen betölteni ezt. Hiszen ahhoz mindig tudatában kell lenni, hogy mit és hogyan csinálunk és szólunk. De vannak olyan helyzetek, amikor reflexből teszünk valamit, s nem is gondoljuk végig, hogy ez mit okoz.

Amivel azt akarom mondani, hogy ezt úgy a magunkévá kell tenni, be kell építeni az életünkbe, hogy gyakoroljuk, hogy az váljon a reflexszerűvé, az váljon az alappá, hogy ezzel tudjunk élni, ezt tegyük meg, s ez sugározzon belőlünk. Szeretni Istent és felebarátunkat is.

Ez az igerész bár János leveléből származik, mégis nagyon valószínű, hogy egy ókori gyülekezeti realitással kell számolni. Azaz, hogy volt egy keresztyén közösség akkoriban, akik megélték valamit, egy olyan helyzetet, ahol ment az Istenre hivatkozás, de mondjuk a másik ember szeretete nem biztos.

S az egyház története is ad elég példát sajnos. Tegnap Sopronban voltunk gyülekezeti kiránduláson, s meglátogattuk az evangélikus és református gyülekezetet.

Kaptunk egy tárlatvezetést, körbevittek minket, s meg is vendégeltek. S mikor hallottunk a gyülekezet történetéről, akkor engem nagyon megragadott, hogy mennyi borzalmat kellett megélnie ezeknek a gyülekezeteknek azért, mert ellenreformáció volt azért, mert más nyelvet beszéltek s kitelepítések voltak a német nyelvűek közül, vagy éppen azért mert a világháborúban bombázták a várost s még a templomokat sem kímélték.

S ha megnézzük az egyháztörténetet, akkor azért rá kell jöjjünk, hogy nagyon nagy szükség van az önvizsgálatra, amikor arról beszélünk, hogy szeretet.

Van itt egy mondat az igerészben, ami engem valahogy nagyon megfog mindig.

A teljes szeretet kiűzi a félelmet. S megint hadd kössek vissza a tegnapi kirándulásra. Mentünk át a határon. S előtte héten felhívott az egyik gyülekezeti tag, hogy hát baj van, mert valakinek lejárt az útlevele, s akkor, hogy esetleg Deutschkreuznál megyünk át és leszállítják a határon akkor legalább a rokonoknál meg tud minket várni. A buszsofőrrel beszéltünk erről, aki Magyarországon él, s ő is emlékezett még arra, hogy milyen volt régen a határ. S csak legyintett, hogy meg se fognak minket állítani. S tényleg így is volt. Úgy mentünk át, hogy éppen csak lassítottunk. De anno 30 pár éve, azért ez még nagyon nem így volt.

De mégis hányunkban ott van még a félelem, a furcsa érzés, amikor átlépünk egy országhatárt. Mennyire más azt megélni, ami most van, ahhoz képest, ami akkor volt.

S persze itt lehet beszélni a jogi dolgokról, de mégis mennyi félelem kilakul abból, hogy azok a rendszerek, és tapasztalatok, amikben élünk azok ezt belénk plántálják.

Egy film élmény jut eszembe, egy idei film, aminek a magyar címe: Amitől félünk.¹ S egy ember életével foglalkozik, aki mindentől fél. Egy kicsit szürreális, de nagyon érdekes mű pont arról, hogy mennyi mindenben megbénít minket a félelem.

Akár a szeretet gyakorlásában is. Hiszen a félelem gátakat szab. Félünk attól, hogy mit mond a másik, félünk attól, hogy valami régi sérelmet és bajt megbeszéljünk, félünk hogy a jövő így meg úgy lesz, s ezzel szemben viszont azt mondja a szakasz, hogy a teljes szeretet ezt legyőzi.

S valóban. Ha Istenben bízunk, akkor másként látjuk a dolgokat. Ha az ő szeretetéből merítünk, akkor talán másként állunk a másik emberhez is aki mellettünk van, vagy aki elénk kerül. Szeretettel és felelősséggel. Mert szerethetünk, hiszen ő előbb szeretett minket.

Jó erre emlékezni, jó ebbe kapaszkodni, s ehhez ragaszkodni. Hála érte Istennek, hogy tudunk erről, hogy Isten szeret minket, s mi ebből meríthetünk a mindennapokra.

Kívánom, hogy tudjuk így betölteni a nagy Parancsolatot, azaz szeressük Istent és felebarátunkat teljes szívvel, erővel, lélekkel, elmével. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László

---

¹ <https://port.hu/adatlap/film/mozi/amitol-felunk-beau-is-afraid/movie-246140>